

נא:

מקום שנהגו פרק רביעי פסחים

מסורת הש"ס

י"ב א מ"י פ"ד מהל'
שמיעה הלכה ב:
י"ג ב מ"י פ"ה מהלכות
י"ט הלכה כ קמג
למדין עה טוש"ע אורח סי'
תקת קטיוף ד:

מוסף רשמי

לספוחין שהן אסורין.
מן הכבוד ואילן, ויעור
משמר רביע שנה הריא
לה כלל למה ששדה,
מחנה (חפית י) עד
מתי נהגן (שורשין נתון)
ונקם של שניית משמר
רביע שנה (מוחזק ה)
במה שכלני הרי
בשוקא. חף צמי מלאכה
יברכות ה.

חגג

[illegible]

מיכן לספחים שאסורן
אוסמן בשביעות, ובזיל
עלמא הספחים אסורן
ובספחית כרוב פליגי
רבנן סברי גורנין ספחי
כרוב אטו שאר ספחים,
תיישני דאם נתיי ספחי
כרוב, שמא תיחור חי
שאר ספחים, ואברי מאי
הנא כל הספחים חזא
שמן ור' שמעון סבר
לא גורנין דהא אין
כיצא בהן בריקות שהיה,
התיישני לאילחולל הני
בהני, הילכך לא גורנין.
ומצטנ במסנה ר' שמעון
אומר לא ספחית מותרת
אזל מסיחית כרוב סתכל

אשמוזר שאין כיוצא בהן
בחיובות האמה, ורשקב
במזמור ה' חזק ויגשק
בשם ה' יוסי ב' ויגש
המזמור מפי שרדק ללל
אמהות, וכל בשלל כן לל
אשמוזר. אמר ר' שמואל כ'
אמר ר' יבול תלמוד עליו
כל חדש בין יו"ט, ברם
המאמר עליו ידברא מן
האשמוזר ויאמר מן האמהות
הבאה, לכוזר ה' ששקע
אומר ל' אמהות מרחיק
ממנו, ורשקב ר' יוסי ר'
ששקע מן יו"ט היה
עבר בשמיטתא ויחמא ל'
מלקט שמיטתא, אמר ל'
אמר ל' אמהות מרחיק
איןקו לית אנת דשור,
אמר ל' חבירי אמהות
על, וקרא עליו ופוזר נד'
שמיטתא חמא, ואצני אשמוזר
לשמיטתא ורשקב ר' יוסי
היה מלקט שמיטתא כרוב
ר' יוסי ר' מרחיק מן
האמהות.

וְנִטְלָה סִפְיָחִי כְּרוֹב וְאֶבֶן
בְּפָנַי אֶכּוֹל שְׂלֵא בְּפָנַי
אֶת ר' ש"ב בן יוחי שְׂאֵבֶךְ

ויחיו לסמוך עליו בפני
אכול שלא בפני לא ת
רבי שמעון אומר כל
מספחיו כרוב שאין כ
"כ"א "כל הספחיו" הן
דר' עקיבא דתניא 'הן
תבואתנו א"ר עקיבא
מדריבא אוספין מכאן
במאי קא מיפלגי רב
כרוב אמי שאר ספחיו
גורגין ספחיו כרוב אטמ
ממקום וכו'; בשלמא
למקום לשם עושין
שהלך לשם ואל ישנו
ולא ליעביד אלא מממ
שעושין אל ישנה
ונעביד הא אמרת נו
שהלך לשם וחומרי
אבי ארישא רבא אמ
קאמר 'אין כזו מפני
אמרת הרוואה אומר
אמרי כמה בטלתי הוי
לרבי אבא 'כנון אן

ויפחיס אסורים אחר ביעור
 דר' עקיבא אמרת לט לא
 ויס פ"י שאסור אחר ביעור
 וי ואלין "לכן נראה לר"ת
 הקדש לא נאסר דמיימי
 ר"ע מהאי קרא
 עליה ודרשי לא נאסר
 ור"ש ורבנן פליגי הכא
 פסימי כדוב דמו לאלין כדא
 קא חליבד גרין דלאסור
 יצני נסס גרין דלאסר ש
 שאין ביזא בן זיבך הש
 גדל בשעת בדיחור ונגסו
 שן בשעת בדיחור ואל
 וכן שביעית בירושלמי אר
 ויאמר מן האמחות הבא
 ש של שביעית שלא נחלו
 אסורות גדולות יסכרו ואל
 אסורות לא יסכרו שאלקן
 ואל דאלכ כ"ש בן יוחי (ו)
 מר"ה ועד חטובת אסור
 ש עשו ביזא בן מותר
 למיגור ביזא שפי רבינו
 ב"ק דר"ה (דף טו.)
 ביעור לא היו אלא בזמן ש
 ! בהתם שביעית מלאוויחא
 גדיקלין בשביעית אסורין)
 כד נבאר דע"י (דף טז.) מיי
 חורה וסאר דייט לפי שנקל

מקום ששלושי בית דין מגיע
דש דהתם ליכא למיגור שמה

והוא קאמער דאס"ג דלאו
והוא קאמער דאס"ג דלאו

שלא כפנוי אתה כפי
כל מאי ר"ש⁶ דתניא
ספחים⁷ אסורין חוץ
צא בהן בירק השדה
מים ותרתייהו אליבא
זו נזע ולא נאספו את
זי מאחר שאין זורעין
לספחים שהן אסורין
סברי גורין ספחי
עלמא ור"ש סבר לא
פחין דעלמא: ההולך
הולך ממקום שעושין
הן עליו חומרי מקום
אדם מפני המחלוקת
ש שאין עושין למקום
ים מפני המחלוקת
ין עליו חומרי מקום
ום שיצא משם אמר
לעולם אסיפא והכי
וי המחלוקת מאי קא
לאכא אסרה⁸ מימור
שוקא א"ל רב ספרא
דעינן בקיעה דירחא
ביישוב

למקום שאין עושין: רבא א
או ממקום שאין עושין למקו
משם ולא ליעבד דהא דקי"ל
אלא מפני המחלוקת וכאן אי
בטל יאמר זה אומר שהמלא
אלא יאמר מלאכה אין לו שה

בנה לר"ם ומתיר ר"ם ספי
(כחונות ק"ה): כרוב העץ
החם מתאוריתא ספיני אבל
יונין לאו בתסמכת שביעית
ולילא תמירא תמירא אקור
ביעית ושטחור ע"ה לתס
עית קטנים אבל של כרוב
כל ירק אחא יכול לעמוד
ויקר דשטחא א"ר כרוב
שביעית אקורין ודרבנן
שן צביעות אכל ספיני
שביעית דדרס ל'גדל הרבה
משמע הכי ורבנן גורי ה"י
ספיס ומתוהי ועד ר"ה
אחא לאו אקורין ותריהו
סן דתא שגל בשטח ונכנס
בן יהודה משום ר"ם או
ירות כלים ואס"ה קאמר
י"י כשקטן בחליהא של
לה ובתסמכת שביעית שמשע
ל' ורבנן וי"י דגל ערב
שביעית דבירק אולנין צמר

וְשֶׁהָמַלְאכָה בִּי"ט שְׁשׁוּמַעִין

לאחר זמן הביעור: כדי: רחמי: כפי:
 וכן: עלי: הוציל: ורחמי: את: ר"ש: שאכל:
 דלעיל: (ע"פ): אמר: לא: תאכל: אפי': כפי:
 כי: סמך: הוא: ולאו: מגמריה: ומסמריה:
 קא: שרי: ליה: סמרין: עליה: מיא:
 כפיו: משום: דחזי: לגברא: דבה:
 דלחיל: כל: הספיקין: אסורין: כשביע'
 מומן: הביעור: ויחיל: חזק: ספיקי:
 כרוב: עליו: היוצא: מקלח: הכרוב:

שָׁמַיִן כִּיּוּלֵּא בֵּן בִּירָק הַשֶּׁדֶה.
מִשְׁרָעֵין הֵן גְּדִילֵין וְהֵרֵן הֵן חֲלִילֵין
שְׁמוֹנִיָּם עֲנִיפִים וְעֵנִים וְאֵלֵין כֻּלָּל
שָׂר סְפִיחִים יִנְהוּ וְכֵן שָׂר סְפִיחִים
מִזְרַע הַנְּחֻשִׁים וּנְוֶסֶל לֶאֱרָךְ הוּא אֶבֶן
סְפִיחֵי כְרוֹב אִינוּ כֵן אֵלֵא עֲלֵיו
גְדִילֵין עֲנִיפִים וְלֹא אֶסְרֵה מִזְרֵה אֵלֵא
סְפִיחִים מְעִין וְרִיעָה דְכַתְּבִי הֵן
לֹא מִזְרַע וְעוֹן. כֵּךְ שְׁמַעְמִי יִשְׁעָאֵל יֵן
חֲדָא דְבִי הָאֵי גִוּוֹנָא לֹא קָרִי סְפִיחִים
אֵלֵא הַגְּדִילִים מִזְרַע הַנְּחֻשִׁים וּנְוֶסֶל
לֶאֱרָךְ קוֹדֵם לְקִטְוֵה עֵיזוֹר אִילָנוֹת
בְּצִנְיֵית מֵי לֹא נִהְגָּא בֵּן מֵי
קְדוּשָׁה. וְנִרְחֵא צִנְיֵין טַעֲמָנָא מִשְׁמֵן
דְּכְרוֹב אִינוּ כֵלֵה לְחַיֵּה כֹל יִמּוֹת
הַחוּרָף וְיִמְנָנוֹס: אִרִּי עֻקִּיבָה. לְמֵה
נִחְמֵר וְלֹא נִחְסֹף מֵאַחַד שְׂאֵרֵין אִנוּ
זֹרְעֵין מֵהֵן יִאֲסֹף לִימֵד לֵא סְפִיחִים
שְׁאִסְרֵיהֶן וְהֵ"ק הֵן לֹא מִזְרַע וְהַגְּדִילֵין
מֵאִילֵיהֶן לֹא נִחְסֹף: גִּוּרֵין סְפִיחֵי
כְרוֹב אִנוּ סְפִיחֵין דַּעֲלֵמָא. דַּעֲלֵ"ג
דְּלִין בְּצִיּוֹר לְכְרוֹב דֵּהָא מִתְּקִיפִין
יִמּוֹת הַבָּשָׂר סְפִיחֵין דִּידֵיהֶן אֶסְרֵין
לֵאל יִלְמָא טַעֲמָא מִשּׁוּם דְּלִין בְּסְפִיחֵין
אִסְרוֹר שְׂבִיעִית וְאַחַר לְיִשְׁרָאֵל שָׂר
סְפִיחִים: אִרִּישָׁה. וְאֵל יִסְנֵה דַמְתִּין
אִרִּישָׁה אֵלֵי הַבְּרֹדִל מִחֲמִיתֵין שְׁמוֹנִיָּם

אמר לעולם אספיקא וכו'. משמע ממתי
ש' שששין נותנין עליו חומרי מקום שאל
עלמאס' אל ישנה אדם ממנה העיר אינו
נחלקות ⁽⁶⁾ דמאי אפרס. הרואה אותו
האסורה וחלוק על כולו לא יאמר הכי
רי כמה בטלני יס בשוק כל ימות השנה:
ביישן

זו כרוב דלא אסרה מורה אלא ספחים
 וכו' אלא והיינו עולים (ו) בו כסולם ולא
 ללרבען דפליגי עליה דר"ע וסבירי איסור
 פ"ט (ומשה א) דקתני התם ר"ס אומר
 וכן דבירושלמי מוכח בהדיא דגם התם
 ישור ולכן שאר ספחים שרו דלא אסרו
 כגדלים הרבה בזמן מועט אין היכר
 עליו בין חדש ובין יסן כרם האל פ"

עית עולה כדמפר"ת ורבינו נסים פ"י
עוד כדי שיעשו כיוצא בזה וקצר ר"ש
עוד שאין כיוצא בזה בירק השדה לא
זמן מעט ופוסל ר"ש כן [רבי] וסי'
יורה אלו איסורא וכולן אסורין ובגמרא
היתר ספחים ותניא בתוספתא בפ"ה
וילנא דר"ע דלצר ספחים מדלוריתא
לא שביעית היבא דליכא למיטעי שם
הר חצורו בת ששית נכנסה שביעית
טור מן הביעור ואע"ג דליכא למיטעי
שביעית דליכא למיטעי מיהו הא קטא
דשרי דתנן (פ"ה מ"ד) האומר לפועל
שביעית מיירי ומה שם בזה דין שביעית
לקטו:

חַחַח כְּדֹאמְרִין צְרִיךְ צִילָה (דף ד:) וְעַדִּי
וְהֵינּוּ בְּקִבְעָא דִּירְחָא שְׂהִיָּה יוֹדֵעַ מַחֲ
הַיְדוּשׁ הַחֹדֶשׁ^ט :

ביישוב

תורה אור השלם
 ו. וכי חאמרו מה נאכל
 בשנה השביעת הן לא
 נזרע ולא נאסף את
 תבואתנו: ויקרא בה כ

הגהות הב"ח

[illegible]

גליון הש"ס

[illegible]

עני תנאל (המשנה)

[illegible]

ספרא לר' אבא, כגון אנא
נ"א: דלית להון אלא יום
אמור רבין כבי הא מילתא
שוב אסור במדבר הוה.

חזי כמה בטלני איכא בשוקא, ולאן מש
דירענא בקביעא דירחא, ובני מקימי ע
אחד, בישיב לא עבירנא, במדבר של א
במדבר ארץ ישראל נהנוני עליו חומר